

Kurtlar Sofrası / devamı

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər
написано kitapcy | 23 января, 2025
Kurtlar Sofrası / devamı



Başkomiser Ahmet dehşet içinde açılan gözlerini Sinan Komiser'e dikmiş, adeta dili tutulmuştu. Aylin'in de başına aynısı gelmiş olabilir miydi? Küçük kızın annesiyle mutlaka konuşmalıydı. Böyle bir tehdit ile karşı karşıya kalmış olabilirdi. Kafasını toparlayıp yeni bir soru sordu.

"Çocuk başına gelenler hakkında hiç bir şey anlatmadı mı?"

"Anlatamadı."

"Nasıl yani?"

"Anlatamadı, çünkü kadın ve çocuk birdenbire ortadan kayboldular. Çocuk hastaneye yatırılmıştı. Sorgulayabilmek için biraz daha iyileşmesini bekliyorduk. Sosyal Hizmetler Kurumu çocuğun annesine verilip verilmeyeceğine karar vermemişti henüz. Ancak durumu göz önünde bulundurularak annenin çocuk iyileşene kadar yanında kalmasına izin

verilmişti. Bir gece kadın kapıdaki polis memurunu atlatıp, çocuğu da alıp kaçmış.”

“Anlayamadığım, sen bu kadınla, şu bahsettiğin iki şirketi nasıl birbiriyle bağdaştırdın?”

“O gece çocuğu kucağında telaşla hastaneden çıkan kadın, hastanenin güvenlik kameralarınca bir araca binerken kayıt edilmiş. Bindiği aracın plakasına ulaştık. Araç bu iki holdingin ortaklaşa açtıkları bir iplik fabrikasının servis aracı çıktı. Anında soluğu orada aldık tabii ancak öyle bir kılıf uydurdular ki, elimizi kolumuzu bağladılar. Güya fabrika işçilerinden biri aracı çalmış ve ortadan kaybolmuş. Fakat trafikte aracın çalındığına dair hiç bir başvuru yok. Tüm trafik mobese kayıtları incelendi ama araç bir daha bulunamadı. Üstelik Suriye asıllı olan işçinin de fabrikada kaydı yoktu. Kaçak çalıştırdıklarını kabul edip birkaç bin lira cezayla yırttılar bu işten. Her ne kadar eski komiserin ağzından laf alamasam da, Emniyet’te onun, bu iki holdingin organ mafyasıyla ortak iş yaptığı konusundaki şüpheleri kulaktan kulağa dolaşıyordu. Parçaları birleştirdim ve o gün bu gündür bu şirketleri gözaltında tutuyordum. İki gün önce düzenlediğimiz ani baskınlarda şirketlerin boşaltılmış olduğunu gördük. Koskoca holdinglerde in cin top oynuyordu. Şirketler hakkında iflas kararı verilmiş ve ticaret sicilinden silinmişler. Sizce de manidar bir zaman diliminde değil mi bu ani iflas kararı? Holdinglerin sahipleri sırra kadem basmışlar. Yer yarılıp içine girmişler adeta. Evleri boşaltılmış, karıları ve çocuklarıyla beraber ülkeyi terk etmişler üç gün önce. Şimdi şirket çalışanlarını araştırıyorum. Umarım izlerini bulabilirim Başkomiserim.”

Uzun süren gecenin ardından doğan güneş bile Feride’nin yüreğini aydınlatmaya yetmiyordu. Kızı hakkında bir ihbar duyabilmek ümidiyle masasının üzerinde açık vaziyette duran polis telsizine gözlerini dikmiş, öylece oturuyordu. Kapısının önünde sessizce dikilmiş Feride’yi seyreden Başkomiser Ahmet, dün gece Cinayet Büro’ya döndükten sonra Feride’ye Adli Tabip

ve Komiser Sinan ile yaptığı görüşmelerden öğrendiklerinin hepsini anlatmamıştı. Şimdilik Feride'nin korkularını çoğaltmaktan başka bir işe yaramayacak bazı bilgileri kendine saklamaya karar vermişti.

Dün gece Başkomiser'in emriyle, Aylin'in cesedini bulan iki Suriyeli genci sorgulayan Feride, gençlerin ifadesinde şüpheli bir duruma rastlamamış ve onları şehri terk etmemek koşuluyla salıvermişti. Aylin'in annesi ve anneannesi Adli Tıp'taki şokun ardından kendilerine gelmişler ve Emniyet'e getirilmişlerdi. Adı Sevgi olan zavallı kadın hâlâ evladının öldürüldüğüne inanmakta zorlanıyor, sık sık ağlama krizine tutuluyor, eli ayağı titriyordu. Yıllar önce hayatının en büyük hatasını yapmış ve ailesinin onayı olmadan bir gençle evlenmişti. Rüya gibi olacağını sandığı evliliği daha ilk yıllarında cehenneme dönmüştü. Kocasını ne yazık ki hayırsızın tekiydi. Hiç bir işte dikiş tutturamıyordu. Bu yetmezmiş gibi sadık bir koca da değildi. Ayşe'yi terk edip kendinden yaşça çok büyük fakat oldukça zengin bir kadınla Almanya'ya kaçtığı anda, kızları Aylin daha dokuz aylıktı. Günün birinde postacının getirdiği boşanma belgesini imzalarken bir söz vermişti kendine Ayşe; bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyecekti. Baba evinin kapıları Ayşe'ye ve biricik kızına ancak babası öldükten sonra açılmıştı. O zamandan beri Ayşe annesiyle yaşıyordu. O çalışıp evin geçimini sağlarken annesi de kızı Aylin'e bakıyordu. Feride bu kadında kendini görmüştü sanki. Kadının titreyen ellerini avucuna alıp kızının katilini bulacağına söz vermişti. Bunları söylerken kadının karşısında o da gözyaşlarını tutamamıştı. Sorguya sonradan dâhil olan Başkomiser Ahmet'in, kadınlarla odasında özel bir görüşme yapmak istemesine Feride gibi Selim de anlam verememişti. Başkomiser bu gizli saklı görüşmenin ardından Ayşe Hanım'dan, kızının kaybolduğu günden sonra herhangi bir tehdit mesajı almadığını öğrenmiş ve derhal bunu Komiser Sinan'a bildirmişti. Belki de zannettikleri çetenin işi değildi bu cinayet. Belki de ortada bir çete bile yoktu.

Şimdi karşısında çaresizlikten kıvranan Feride'ye baktıkça bir

kat daha kızdı kendine. Emekliliği yaklaşmıştı. Bu meslekte son görevi, kızı gibi sevdiği Feride'nin evladının cesedini teşhis etmek olamazdı. İçinden bir ses Aylin'in katillerinin onları Hayal'e götüreceğini söylüyordu. Tek dileği katiller yakalandığında günahkâr ellerinde Hayal'in de kanının olmamasıydı. Feride'yi seyretmeye kendini öylesine kaptırmıştı ki arkasından telaşla gelen Selim'i fark etmedi bile. Selim'in sesi Başkomiser gibi Feride'yi de kendine getirdi.

"Başkomiserim, çok önemli bir şey oldu."

"Ne oldu Selim?"

"Bilgi İşlem'den geliyorum Başkomiserim. Arnavutköy ormanlarının bulunduğu güzergâhın mobese görüntülerini inceliyorduk. Görüntüleri izlerken fark etmediğimiz bir detayı, az önce elimize ulaşan başka bir bilgi sayesinde görebildik."

"Neymiş bu bilgi Selim? Bilmece gibi konuşup lafı gevelemesene. Otur şuraya da, şunu doğru dürüst anlat."

Selim, Feride'nin gösterdiği koltuğa otururken Başkomiser Ahmet ve Feride de yanındaki ikili koltuğa yerleşti. Bir yandan da Selim'in elinde tuttuğu CD'lere bakıyorlardı. Elindekilerin farkına yeni varmış gibi aceleyle Feride'nin masasındaki bilgisayarı kendine doğru çeviren Selim bir çırpıda CD'lerin birini cihazın yan tarafındaki boşluğuna yerleştirdi. Ekranda bir otoyol ve gelip geçen araçlar belirdi. Belli bir bölümü hızla geçen Selim, koyu mavi bir minibüsün geçtiği zamanda durdurdu ekranı. Aracın görüntüsünün çıktısını aldıktan sonra diğer CD'yi yerleştirdi. Monitördeki görüntü Feride'nin endişesini bir kat daha arttırdı. Bu Hayal'in kaybolduğu caddenin görüntüleri idi. Bu CD'yi daha önce defalarca izlemiş ve her saniyesini aklına kazımıştı zaten. Gözlerini ekrandan ayırmadan sordu.

"Neler oluyor Selim? Bu görüntülerle Aylin'in öldürülmesinin ne ilgisi var?"

“Sakin olun Komiserim. Bir ilgisi var mı, şimdilik ben de bilmiyorum. Trafik Şube Hayal’in kaybolduğu gün caddeden geçen araçların bilgilerine ulaşmaya çalışıyordu ya, işte o liste bu sabah elimize ulaştı. Listeye göre 34 CR 876 plakalı aracın plakası çalıntı. Listeyi görünce derhal o günün kamera kayıtlarını izledim. Plakası sahte olan o aracın koyu mavi bir Ford Transit olduğunu gördüm. Sanırım modeli 2000 ‘lerin başı olmalı. İşte bakın, bu araç. Minibüsün bana bir yerlerden tanıdık geldiği fikri kafamdan gitmiyordu. Bir saat önce bilgisayar uzmanıyla birlikte incelediğimiz Arnavutköy mobese görüntülerine tekrar göz attım. Yanılmamıştım, koyu mavi minibüs oradaydı. Acilen Trafik Şube’yle iletişime geçtim. Aldığım yanıtı inanamayacaksınız.”

Bir eliyle bilgisayar ekranında beliren, Hayal’in kaçırıldığı caddedeki mavi minübüsü işaret ederken diğer eline aldığı çıktıyı sallamaya başladı.

“Bu aracın da plakası çalıntı. İkisinin aynı minibüs olduğu da açık. Kaportanın sağ tarafındaki şu göçüğü görebiliyor musunuz Başkomiserim? İkisinde de aynı göçük var. Bu iki minibüs aynı araç. Sizce de bu büyük bir gelişme değil mi?”

Feride oturduğu koltuktan ok gibi fırladı. Odanın içinde bir daire çizdikten sonra bir hışımla Selim’e döndü.

“Büyük bir gelişme mi? Sen ne diyorsun Selim? Sen şu anda bana kızımın da bu canilerin ellerinde olabileceğini söylüyorsun. Dört gündür çoktan böbreği alınmış ve belki de başka bir ormana çoktan gömülmüş olabileceğini söylüyorsun. Buradaki tek büyük gelişme Hayal’i belki de sonsuza kadar kaybetmiş olabileceğim. Ağzından çıkanı kulakların duyuyor mu senin. Sen... Sen... “

Olduğu yere bir çuval gibi yığılan Feride ihtimallerle boğuşmaya daha fazla dayanamamıştı. Acilen götürüldüğü hastanede müşahede altına alındı. Günlerdir ısrarla dayanmaya çabaladığı zorluklar bedenine de ruhuna da fazla gelmişti.

Doktor bir süre hastanede kalması gerektiğini söylediğinde, Feride'nin buna itiraz etmeye bile gücü yoktu. Annesinin telkin edici sesiyle, verilen ilacın da etkisiyle, açmakta zorlandığı gözlerini yeniden kapadı.

Başkomiser Ahmet'in aracı kırmızı ışıktaki beklerken hızlanan yağmur damlaları ön camı dövüyordu. Sileceklerin mekanik tıkırtısından başka bir ses duyulmayan arabada sessizliği Başkomiser bozdu. Emniyet'e doğru giden otoyolun kalabalığına gözlerini dikmiş, düşünen Selim'e sesini duyurmak kolay olmadı.

"Adli Tabip'in söylediğine göre Aylin'in ameliyatı profesyonel bir elden çıkmış. Bu durumda ya şehirdeki bütün doktorları sorgulayacağız ya da..."

Başkomiser Ahmet'in sözünü Selim tamamladı.

"Ya da sadece görevden men edilenleri."

"Evet, tüm cerrahlar yerine meslekten atılmış olanlar ilk aramızda gerekenler. Şehirde iki yüzü geçkin hastane var. Hepsini tek tek dolaşsak bile yine de bütün cerrahlarla görüşecek kadar vaktimiz olmadığına göre en azından görevden atılanlarla işe başlayabiliriz. Özellikle organ nakli yapılan hastanelerle mutlaka görüşelim. Ancak biliyorum ki işimiz kolay olmayacak. Komiser Sinan'ın ekibinden de yardım alacağız fakat önce Adliye'ye gidiyoruz. Savcı Cevdet, Feride'nin hastanede olduğunu bilmek isteyecektir. Oraya kadar gitmişken hastanelerin kayıtlarına ulaşabilmemiz için gereken izni de alırız."

Başkomiser Ahmet Emniyet'teki odasında masasının üzerini dolduran dosyaları inceliyor, Selim ve Komiser Sinan da edindikleri bilgileri Başkomiser'e aktarıyorlardı. İki ekibin

iş bölümü yaparak bütün gün dolaştığı hastanelerdeki kayıtlara göre, on yıl içinde toplam üç yüz yirmi iki kişinin cerrahlığına son verilmişti. Bunların iki yüzden fazlası terör örgütüne üye olmaktan açığa alınmışlar, bazıları hâlâ yargılanıyorlardı. Yirmi yedisi hatalı teşhis ve yanlış tedavi sonucu ölüme sebebiyet vermekten, on ikisi ise mesleklerini kötüye kullanmaktan işten kovulmuşlardı. Aramaya, görevini kötüye kullandıkları iddia edilen on iki eski cerrahla başlamakta yarar vardı. Doktorların kimlik bilgilerinden ikâmet adreslerine ulaşmak için ellerini çabuk tutmalıydılar.

Bu arada, Komiser Sinan'ın, hastanelerden birinde yaptığı görüşme esnasında tesadüfen öğrendiği bir bilgi, onları bambaşka bir hedefe daha yönlendirmişti. Hastanenin yıllardır organ sırasında beklemiş iki hastası, bundan dört yıl önce sıradan ayrılmışlardı. Nasıl olurdu da bir insan canhıraş organ sırası beklerken sıradan ayrılırdı? Konuyla ilgili doktorun verdiği bilgiye göre, hastalar beklemenin verdiği strese daha fazla dayanamayacaklarını, tedavi olmaktan vazgeçtiklerini beyan etmişler ve sorumluluğun kimsede olmadığını kabul ettikleri bazı belgeleri imzalayıp sıradan çıkmışlardı. İşin asıl ilginç tarafı, görevini kötüye kullanmak suçuyla meslekten men edilen cerrah Ömer Kalyon'un hastaneden ayrılmasının da aynı zaman dilimine denk gelmesiydi. Bu durum Komiser Sinan'a olduğu kadar Başkomiser'e de tuhaf gelmişti.

Organize Suçlarla Mücadele Şubesi'nin, iflas eden iki holdingin çalışanlarına ulaşma çabaları da sonuç vermişti ve bundan iki sene evvel işten ayrılmış olan bir kadına ulaşmışlardı. Konuşmaktan çekindiği her halinden belli olan kadını ikna etmek kolay olmamıştı. Kadın, holdinglerin ikisinde de çeşitli zamanlarda görev yapmıştı. Kirli işlerin döndüğünü anlaması uzun sürmemişti. Ancak ne çevirdiklerini kurcalamaya cesareti yoktu. Patronlarının sürekli 'Doktor' diye andıkları bir adamın şirkete sık sık geldiğini, her gelişinde bir çanta dolusu parayla gittiğini anlatmıştı. Adamın gerçek adını hiç

duymamıştı. İstemeyerek şahit olduğu bir konuşmadan sonra, holdinglerde daha fazla çalışamayacağına karar vermişti. Bazı günler doktorun yerine Fahri adında başka bir adam şirkete geliyordu. Böyle bir günde elindeki dosyaları imzalatmak için patronunun odasına yönelen kadın, aralık duran kapıdan Fahri denen adamın elindeki bir kızıdan bahsettiğini, eğer patron isterse kızı satmadan tadına bakabileceğini söylediğini duymuştu. Yapılan konuşmadan Fahri'nin elinde birden fazla kız olduğunu ve fuhuş için kullanılacaklarını anlamıştı. Korkusundan kimseye bir şey söyleyememişti. Apar topar İzmir'e yerleşeceği yalanını uydurup işten ayrılmıştı. Kadının bahsettiği bu doktora ve Fahri denen adama ulaşabilmek için araştırmalara başlanmıştı bile.

“Sizinle konuşacak hiç bir şeyim yok benim. Çıkın gidin evimden. Babam öldü gitti. Siz bana neyin hesabını soruyorsunuz?”

“Adnan Bey, lütfen bize yardımcı olun. Babanız yıllardır beklediği böbrek sırasından neden çıktı? Tedavi gördüğü hastaneden aldığımız bilgiye göre yıllarca sıra beklemiş. Neden tedavi olmaktan vazgeçti?”

Çengelköy'ün tarihi mahallesinde, iki katlı ahşap evin salonunda oturan Başkomiser Ahmet, sabahın ilk ışıklarıyla Emniyet'e gitmeden önce hastaneye Feride'yi görmeye gitmişti. Saatin çok erken olmasından dolayı onu görememişti fakat annesiyle görüşüp sağlığı hakkında bilgi almıştı. Feride ilaçlarla sakinleştirilmeye çalışılıyordu. Yaşadığı buhrana ayıkken katlanamayacak kadar sinirleri yıpranmıştı. Son günlerde güçlü olduğuna inandırmaya çalıştığı beyni onunla işbirliği yapmıyordu artık. Kendine geldiği anda kızı Hayal'in adını tekrarlamaya, ağlamaya, saldırmaya, bağırmaya başladığından doktorlar tek çözümü ilaçlarla uyuşturmakta buluyordu. Sabahın erken saatinde hastane koridorunda Feride'yi soran tek kişi Başkomiser değildi. Savcı Cevdet de

koridorun kenarında dikilmiş, sessizce Feride'nin annesinin anlattıklarını dinlemişti. Yüzündeki ifadeden bütün gece uyumadığı anlaşılıyordu. Orada bulunan herkes bundan emindi ki, Hayal'i bulamadan Feride eski haline dönemeyecekti.

Başkomiser Emniyete geldiğinde, odasının kapısında bekleyen Selim'in elinde tuttuğu dosyada, aradıkları doktorlarla ilgili bilgiler ve tedavi sürecinden vazgeçip böbrek sırasından ayrılan iki adamın adres bilgileri vardı. Görevi kötüye kullanmaktan meslekten men edilen on iki doktordan yedisi artık İstanbul'da ikâmet etmiyorlardı. Geri kalan beş doktordan üçü birkaç sene önce ölmüşlerdi. Elllerinde sorgulanabilecek iki doktor kalmıştı ve ne tesadüftür ki içlerinden biri ameliyattan vazgeçen iki hastanın tedavi gördükleri hastanenin doktoruydu. Üç doktorun da adreslerini henüz belirleyememişlerdi.

Doktorların adresleri tespit edilene kadar bu iki adamı sorgulamaya karar vermişlerdi. İlk gittikleri evde onları pek de dostça karşılamayan ev sahibi altmışlı yaşlarında, şivesinden Karadenizli olduğu anlaşılan Kamil Sezgin'di. Kamil Bey bundan yıllar önce ameliyat sırasından çıkmış olmasına devletin polisinin neden bu kadar ilgi duyduğuna anlam verememişti. Keyfinin kâhyası değillerdi. Kimseye de hesap vermek zorunda değildi. Hem, dört yıldır ameliyat olmadığı halde böbrekleri makine gibi çalışıyordu. Israrla böbrek nakli geçirmediğini tekrar ettiği cümlelerinde tutarsızlıklar vardı. Sapasağlam olduğunu savunan bu adamın, ilahi bir güç tarafından gerçekleşmiş bir mucize ile iyileşmiş olamayacağından emindiler. Olayın hayat memat meselesi olduğunu, bildiklerini onlarla paylaşırsa belki de küçücük bir çocuğun hayatını kurtarabileceğini anlatmaları bile adamı inadından döndürememişti. Israrla ameliyattan vazgeçmek için başka bir sebebinin olmadığını, hastaneden kovulan doktoru da tanımadığını söylemişti. Başkomiser'in adama ameliyat olmadığını ispat etmesi için belini göstermesini söylemesi, bardağı taşıran son damla olmuştu. Kibar sayılmayacak bir

dille Karadenizli Kamil Bey'in evinden adeta kovulmuşlardı.

İkinci istikamet Çengelköy'de ikamet eden Aydın Servet adındaki ikinci hastanın evi olmuştu. Ne yazık ki Aydın Bey üç sene önce vefat etmişti. Oğlu Adnan karşısında bir Başkomiser gördüğü için mi, yoksa babasının acısı değil olduğundan mi bilinmez, telaş, şaşkınlık ve sinirle, çok kaba sözler sarf etmiş, arama izinleri yoksa evinden gitmelerini oldukça sert bir dille söylemişti. Savcıdan arama izni çıkarmak en fazla bir gün kaybettirirdi onlara. Savcı kelimesini duyan adam isteksiz bir itaatkârlıkla içeri buyur etmişti onları. Şimdi karşılarında oturan, bu pek de misafirperver sayılmayan adamdan yollarını açacak bir bilgi alma ümidindeydiler. Ona bütün vakayı olduğu gibi anlattılar. Hastaneden kovulan doktorun, öldürülen kızı ameliyat etmiş olabileceğinden şüphelendiklerini, onu bulurlarsa kızın katillerine de bir adım daha yaklaşmış olacaklarını anlattılar. Hayal'i kaçırانların Aylin'in ölümüne sebebiyet verenlerle aynı kişiler olduğunu kanıtlayan araçtan bahsettiler. Ancak adam ısrarla hep aynı şeyleri söylüyordu.

"Bakın Başkomiser, burada boşuna vakit kaybediyorsunuz. Babam kendi isteğiyle sıradan çıktı ve birkaç ay içinde de öldü zaten. Size yardımcı olmayı isterdim fakat bende sizin işinize yarayacak bir bilgi yok. Anlattığınız küçük kız çocuğuna çok üzüldüm. Allah rahmet eylesin. Umarım katili yakalarsınız. Komiserinizin kızını da en kısa zamanda bulursunuz umarım. Diyecek başka sözüm yok. O dediğiniz doktoru tanımıyorum. Orası özel bir hastaneydi. Belki onlarca doktor, bir o kadar da cerrah vardı hastanede. Haftada bir diyalize götürüyorduk babamı. O isimde bir doktorla muhatap olmadık hiç. Artık anladıysanız çekip gider misiniz evimden?"

"Adnan Bey... Tamam, gideceğiz ama gitmeden önce size son bir soru daha sorabilir miyim?"

Tavana doğru bakıp gözlerini deviren adam sıkıntılı bir soluk alışverişinden sonra Başkomiser'i başıyla onayladı. Başkomiser

Ahmet cebinden cüzdanını çıkardı. Açar açmaz karşısına iki oğlunun fotoğrafları çıktı. Onları çok özlediğini geçirdi içinden. Cüzdanın iç gözünden Hayal'in fotoğrafını çıkardı. Adnan'a uzattığı fotoğrafta Hayal, olanca sevimliliği ile gülümsüyordu.

"Bu fotoğrafa iyi bakın Adnan Bey. Bu Hayal... Daha on yaşında. Tıpkı böbreği alınarak, toprağın derinliklerine diri diri gömülmüş Aylin gibi. Belki de şu anda o da bilmediğimiz bir çukurda ölüm kalım savaşı veriyor. Belki de başına ölümden de beter işler geliyor. Bu kıza iyi bakın Adnan Bey. Bakın ve soruma cevap verin. Bu gece başınızı yastığınıza koyarken vicdanınız rahat bir şekilde uyuyabilecek misiniz?"

Bu beklenmedik soru karşısında afallayan Adnan yüzünü buruşturdu. Kıstığı gözleri karşı duvarda asılı çerçeveye takıldı. Aldığı derin nefesi verirken omuzları çöktü. Uzun süren sessizlik Adnan'ın konuşmaya hazırlandığının göstergesiydi.

"Benim bir kızım, bir de oğlum var Başkomiserim. Büyükler gerçi, ikisi de evli. Ama ne kadar büyüseler de onlar benim gözümde şu duvardaki fotoğrafta oldukları yaşta. Elli yaşına da gelseler, ayaklarına taş değse, onları koruyacak ilk kişi ben olacağım. Seksen yaşına da gelsem, her dertlerine ilk ben çare olacağım. Evlât böyle bir şey. Onlar gelene kadar kendin için yaşarsın, geldikten sonra da artık nefes alma sebebin olurlar."

Hâlâ elinde tuttuğu Hayal'in fotoğrafına baktı. Az önceki sinirli bakışlarından, ters davranışlarından eser kalmamıştı. Fotoğrafı Başkomiser'e geri verirken devam etti konuşmaya.

"Tam beş yıl böbrek sırası bekledi babam. Diyaliz çare değildi, ameliyat olması şarttı. Ancak sıra bir türlü babama gelmiyordu. Ne benim, ne annemin, ne de başka bir akrabamızın dokuları uyuşuyordu babamla. Diyalizden çıktığımız bir gün karşımıza çıkan bir adam, bir teklifte bulundu bize. Elli bin

lira karşılığında babama uygun böbreği bulacağını söyledi. Bunu yapmak için babamın sıradan çıkması şartını koştı. Önce itiraz ettim. Babam bu ameliyatı olmaya razıydı. ‘Sıra beklerken öleceğim oğlum. Bırakın, belki kurtulurum bu dertten,’ demişti. Zavallı babamın gözlerinde gördüğüm umut ışığı her şeye değerdi. Memlekette bir iki tarla vardı, onları satıp parayı buluşturduk. Anlayacağın, babama böbrek nakli yapıldı Başkomiser. O bahsettiğiniz doktor bozuntusu yaptı ameliyatı. Biz doktorla yüz göz olmadık pek. Babam tanırdı onu. Adını biliyorum bir tek. Ömer... Ömer Kalyon. Bir iki sefer Fahri Gündoğdu diye bir adam kapıdan aldı babamı, muayeneye götürdü. Biz sadece onunla görüştük her seferinde. Parayı da ona verdik. Koyu mavi bir minibüsle gelirdi babamı almaya. Plakası neydi? Hatırlamıyorum ki.”

Adnan’ın sözünü Selim kesti.

“Önemli değil Adnan Bey. Hatırlasanız da fark etmezdi zaten. Eminim plaka sahteydi.”

“Bilmem ki... Sonra bir gün, uyumlu böbreği bulduklarını haber etti bu Fahri denen adam. Apar topar babamı ameliyata alacaklarını söyledi. Aileden hiç kimseyi yanında istemiyorlardı. Karşı çıktık tabii; ‘Babamız ölürse ameliyat masalarında, ne yaparsınız?’ dedik. ‘Siz bilirsiniz,’ dedi Fahri. Attı paraları önümüze, ‘Yapmıyor o zaman Doktor Bey nakil falan,’ dedi. Babamı görmeliydiniz, koskoca adam çocuk gibi ağlamaya başladı. Mecburen gönderdik babamı Fahri’yle. Bir hafta sonra aynı minibüsle geri geldi babam. Fahri, elinde tuttuğu bir torba ilacı bana uzatırken, eğer bu ameliyattan birine bahsedersek bizi pişman edeceklerini, aileden sağ salım kimseyi bırakmayacaklarını söylediğinde, nasıl bir belaya bulaştığımızı anlamıştım ama artık çok geçti. Babam da bir yıl bile yaşamadı zaten. Fenalaştığında doktora bile götüremedik. Sormazlar mıydı adama, ‘Sen nerede ameliyat oldun,’ diye? İşte böyle Başkomiserim. Şimdi sizden dinlediklerimden sonra, şu anda o küçük kızın fotoğrafına baktıktan sonra öyle pişmanım ki. Dört yıl önce o pislikleri ihbar etmiş olsaydım...”

“Umarım çok geç kalmayız Adnan Bey. Umarım...”

Fahri Gündoğdu ‘yu bulmak sandıkları kadar zor olmamıştı. Her ne kadar soy isminin Gündoğdu olmadığı anlaşılmış olsa da Adnan’ın ve holdinglerin eski çalışanı olan kadının çizdirdikleri eşkâl resimleri tüm verilerde taranmış ve Fahri’ye ulaşılmıştı. Emniyet’te sabıka kaydı olan Fahri, bundan on sene önce adam yaralamaktan tutuklanmış ve altı ay hapis yatmıştı. Çatalca’da, ıssız bir arazideki evinde kısıvrak yakalanan Fahri’yi konuşturmak, bulmak kadar kolay olmamıştı.

Evinde yapılan aramalarda Fahri’nin tek suçunun adam yaralamak olmadığı da ortaya çıkmıştı. Evde ruhsatsız bir tabanca ve iki adet de komando bıçağı bulunmuştu. Belki faili meçhul bazı vakalara ışık tutabilirdi bu silahlar; balistik raporundan sonra daha detaylı bilgi alabileceklerdi. Fuhuş batağına çektiği genç kızların müstehcen videoları ve fotoğraflarından oluşturduğu arşivi adamın adiliğini gözler önüne seriyordu.

Fahri’nin, Hayal’in kaçırılmasında parmağı olduğundan emin olmaları da uzun sürmemişti. Müstakil evinin bahçasinde park halinde, üzeri branda ile örtülmüş koyu mavi minibüs her şeyin açık ve net deliliydi.

Saatlerce yapılan sorguda Fahri’den doktorun yerini öğrenebilmişlerdi ancak adam hiç bir suçlamayı kabul etmiyordu. Sadece genç kızları fuhuş batağına çekmek yüzünden kendisine müebbet hapis cezası verilmeyeceğini biliyordu. Silahlarının balistikte olduğunu duyduğunda yüzünden gelip geçen korku dalgasını bir çırpıda kovalayıp yüzüne yine aynı vurdumduymaz maskeyi takması bir olmuştu.

Yan odada çapraz sorguda olan doktor eskisi Ömer Kalyon’un evinde ise inkâra yeltenemeyeği kadar çok delil elde edilmişti. Yine Çatalca’da, ancak Fahri’nin evinden oldukça uzakta, otoban kenarında yalnız, müstakil bir evdi Ömer

Kalyon'un evi. Kapıyı açtığında karşısında ellerinde arama emri ile bir polis ordusu görünce kaçmaya yeltenmişti, fakat kısa sürede derdest edilip Emniyet'e getirilmişti. Evinin bodrumu oldukça pahalı hastane gereçleri, son model cihazlar ve her türlü sıhhi malzeme ile dolu, ufak bir hastaneye çevrilmişti. Ameliyathane ve iki yataklı bir odadan oluşan bodrum katında organ nakli yapılabilmesi için her türlü imkân vardı.

Başkomiser Ahmet karşısında düşünceli bir şekilde oturan adama bir daha sordu.

"Cevap ver, diyorum sana. Kimin için çalışıyorsun? Aylin'i sen mi ameliyat ettin? Hayal'i siz mi kaçırdınız? Kaçış yolun kalmadı Doktor. İtiraf et! O vicdandan yoksun çürümüş yüreğinde biraz olsun vicdan kırıntıları kaldıysa itiraf et. Aylin'i kim öldürdü? Hayal'i neden kaçırdınız?"

"Yanlışı adamı sorguluyorsun sen Başkomiser. Ben tanımıyorum o dediğin kızları. Evimin bodrumunda ameliyathane var diye beni tutuklayamazsınız, öyle değil mi? Belki de sizin evinizin bodrumunda da sinema salonu vardır. Bunun nesi suç? Fahri benim eski arkadaşımdır. Onun böyle suçlara bulaşmış olduğunu bilmiyordum. Vallahi bilseydim çekerdim kulağını. Ne demek genç kızları tuzağa çekmek? Şerefsiz herif! Beni de kandırdı Başkomiserim."

Başkomiser sinirlerini zorlayan bu ukala adama katlanmakta zorlansa da, mizacına ters düşen bir harekette bulunmak istemiyordu. Meslek hayatında hiç bir vakada sorgu yaparken şiddet uygulamamıştı. Uygulayanları da engellemişti ancak bu sefer tüm prensiplerini unutacak kadar öfkeliydi. Yumruklarını sıktı. Doktor Ömer'e sanki bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi baktı. Blöf yapmaktan başka çaresi yoktu. Bu adam kendi isteğiyle konuşmayacaktı.

"Öyle mi? Senin hiç suçun yok yani? Arkadaşın öyle demiyor ama. Hem arkadaşının tek suçu genç kızları tuzağa düşürmek

değil. Diğer suçlarını da itiraf etti. Üstelik o suçları senin emrinle işlediğini söyledi.”

Ömer kıstığı gözlerini önüne eğdi ve sinsice bir şeyler düşünmeye başladı. Başkomiserin doğruyu söyleyip söylemediğini tartmaya çalışıyordu.

“Peh, saçma! Yalan! Yalan söylüyorsun Başkomiser. Fahri de yalan söylüyor. Benim hiç bir suçum yok. İşimden kovulduğumda da suçsuzdum. Hastanenin başhekimi bana gıcıktı. Yerini alacağımı biliyordu. Koskoca hastanede benden iyi cerrah yoktu. Ayağımı kaydırmak için bana iftira attı. Neymiş efendim, belgelerde sahtecilik yapmışım. Yalandı... Bu da yalan. Bu da iftira. Arkadaşım bana iftira atmaya çalışıyor belli ki. İspat edemezsiniz hiç bir şey, çünkü suçum yok.”

“Suçun yok tabii. Sen kader kurbanısın. Herkes sana iftira atıyor. En yakın arkadaşın, hastanenin başhekimi, hatta Derman & Yaman Holding’in sahipleri bile sana iftira atıyorlar. Aah ah, zavallı Ömer... Bu kadar şahitten sonra hâkim seni katiyen salıvermez. Yazık... Suçsuz yere ömrün dört duvar arasında çürüyecek. Gençsin de daha. Tüh!”

“Ne holdingi? Kim onlar? Ben tanımıyorum onları.”

Başkomiser, Ömer’in tuzağa düşmek üzere olduğunu fark etmiş, onu köşeye sıkıştırmak için yalan üzerine yalan söylüyordu.

“Tanımıyorum diyorsun ama onlar seni gayet iyi tanıyorlar. Uluslararası bir çocuk kaçırma çetesi olan bir organ mafyasının adamı olduklarını ve senin de onlara çok yardımın dokunduğunu söylediler. Organize Suçlarla Mücadele ekibi günler önce sorgularını tamamladı bile onların. Sorgu boyunca senin kulaklarını çınlatmışlar. Sana Fahri’nin sayesinde mi ulaştık sanıyorsun? Patronların seni sattı Ömer Doktor. Onlar için kaçak organ nakli yaptığını söylediler. Hiç şüphelenmedin mi yahu? Kaç gündür ortada yok patronların? Sahi, sen onları tanımıyordun, değil mi? Tanıyor olsaydın itiraf ederdin, hem belki o zaman cezan da hafiflerdi. Neyse artık, neyse cezan

çekersin. Bu ülkedeki hapishanelerde hep suçlular mı kalıyor ki zaten? Arada böyle senin gibi iftiraya uğrayanlar da yok değil. Yatar çıkarsın.”

Ömer eliyle alnında biriken teri silerken yolun sonuna geldiğini anlamıştı. Başkomiserin kendisine oynadığı oyundan habersiz söze başladı.

“Kanada’ya kaçacaktı şerefsizler.”

“Derman ve Yaman’ı tanıyorsun demek?”

“Tanıyorum; tanımakla kalmıyorum, bütün pis işlerini de biliyorum. İsraili bir organ mafyası için çalışıyorlar. Aynı zamanda da Türkiye’de kendi çaplarında bir organ mafyasının da başındalar. İsraili mafia için kimsesiz çocukları kaçırıp bazılarının organlarını alıyoruz. Bazılarını da Cezayir’e yolluyoruz. Orada aklına gelebilecek her türlü pislikte kullanılıyorlar. Uyuşturucu, fuhuş, hırsızlık hatta terör örgütlerine militan olarak verilenler bile var. Fahri’yle ikimiz onlara çocuk buluyoruz. Aynı zamanda da böbreğini satmak isteyenlerin ameliyatını yapıyoruz. Enayiler, üç kuruşa sattıkları böbreklerini bu pisliklerin milyonlarca dolara sattığını bir bilseler.”

“Sen de onlardan bağımsız küçük çapta paralar karşılığı böbrek nakli yapmaya devam ediyorsun tabii.”

“Ne yapalım Başkomiser? Biz de kendi mafyamızı kurma peşindeydik.”

Başkomiser Ahmet dişlerini sıkmaktan çenesine yapışan ağrıya aldırmadan Aylin’in ve Hayal’in fotoğraflarını koydu masaya. Bu arada içeri giren Selim yumruk yaptığı elini ovuşturuyordu. Belli ki Selim, Fahri’ye karşı Başkomiser kadar sabırlı davranmamıştı. Kızarmış elini Başkomiser’den saklamak için arkasına koydu. Odanın bir köşesine sessizce dikilip yakıcı bakışlarını Doktor Ömer’in üzerine dikti. Fotoğraflara bakan Ömer başını havaya kaldırıp sırtını sandalyeye dayadı. Yolun

sonu burasıydı.

“Bu kızları da siz mi kaçırdınız?”

“Evet! İkisini de Fahri’yle ben kaçırdık. Şunun böbreğini aldık. Ötekini de...”

Başkomiser Ahmet’in yüzüne savurduğu yumrukla yere yuvarlanan Ömer neye uğradığını şaşırmişti. Yattığı yerden doğrulmasına fırsat vermeyen Başkomiser bir yandan kendini kaybetmiş gibi vururken bir yandan da bağıırıyordu.

“Şu değil ulan! Şu değil! Aylin onun adı. Duydun mu? Aylin...”

Selim, Ömer’i Başkomiser’in elinden almak için hiç acele etmedi. Ne kadar zaman geçmişti, ne zamandır vuruyordu bu pisliğe farkında değildi Başkomiser. Sonunda yakasından tutup sandalyeye çivi çakar gibi oturttu adamı.

“Cevap ver ulan! Aylin’i nasıl öldürdünüz?”

Ağzından burnundan akan kanlar üzerindeki gömleği kıızıla boyayan Ömer ağzının içinde biriken kanı yere tükürdü.

“Böbreğini aldık. Herşey yolundaydı aslında. Neden fenalaştı anlamadık. Patrona ‘kızın durumu kötü’ dedim, ‘gebertin, atın bir yere,’ dedi. Bütün suç o Derman ve Yaman denen şerefsizlerin. Sonra Fahri’yle götürüp ormana gömdük kızını. Vallahi Başkomiserim, katil değilim ben. Kız daha ormana getirmeden çok önce ölmüştü zaten.”

Elini yumruk yapıp havaya kaldıran Başkomiser Ahmet dişlerini sıktı. Hayal’in fotoğrafını adamın gözünün içine doğru sokup tekrar sordu.

“Hayal nerede? Söyle! Konuş, Hayal nerede? Onu da mı öldürdünüz yoksa? Cevap ver, yoksa gebertirim seni.”

“Hayır, hayır o ölmedi. Yaşıyor... Onunla beraber beş Suriyeli çocuk tırla İskenderun Limanı’na götürüldüler. Oradan

Cezayir'e kaçıırılacaklar. Tır henüz limanda, beklemede. Limandaki adamımız tırın aranmadan gemiye girebilmesi için işlemleri tamamlayacaktı."

"Selim! Çabuk! Çabuk, Komiser Sinan'ın yanına git. İskenderun Emniyeti'ne durumu bildirsin. Acele et! O tır kaçırılmadan yakalasınlar. Tırın plakasını söyle ulan şerefsiz! Söyle!"

Yatağın başucunda durup Feride'yi seyretti kısa bir an. Daha fazla beklemeye gönlü razı olmadı. Şefkat dolu bir sesle seslendi.

"Feride Komiserim... Feride Hanım... Feride, uyanın lütfen."

Gözlerini araladı Feride. Tanıdık sese doğru çevirdi başını. Savcı Cevdet 'i karşısında görünce telaşlandı. Feride'nin o bitkin, perişan haline rağmen güzelliği içini titretti Savcı Cevdet'in. Gözlerindeki endişeyi bir an önce savma isteğiyle söze başladı.

"Artık iyileşmelisiniz Feride Komiserim. Bir an önce ayağa kalkmalısınız. Çok önemli bir görev sizi bekliyor."

Feride, Savcı'nın ne demek istediğini anlayamasa da yüzündeki gizli gülümsemeden endişe edilecek bir durum olmadığını hissediyordu aslında. Yavaşça yatağında doğruldu. Baş dönyordu. Hâlâ ilaçların etkisinde olmalıydı.

"Buyrun Savcım. Biraz bitkin ve yorgunum ama yine de elimden geldiğince görevimin başında olmaya çalışacağım. Buyrun, emredin."

"Çok önemli bir görev için İskenderun'a gitmeniz gerekiyor Feride Komiserim. Bu vakayı sizden başka çözebilecek birini daha tanımıyorum."

Feride yüzündeki şaşkınlığı saklamakta zorlanıyordu. Bu tuhaf görev bildirimi karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Ağzını

açmaya yeltendiğinde Savcı onu susturdu.

“İtiraz istemiyorum Feride Komiserim. Ahmet Başkomiser ve Selim sizi dışarıda bekliyorlar. Birlikte İskenderun’a gidiyoruz.”

“Anlamıyorum Savcım, İskenderun’da ne işimiz var? İzin verirsiniz ben burada kalayım. Bugün kendimi daha iyi hissediyorum. Artık kızımı aramaya devam edebilirim.”

“Göreviniz tam da bu Feride Komiserim. İskenderun’da sizi güzeller güzeli bir küçük hanım bekliyor. Aramızda kalsın, sizi de çok özlemiş.”

Feride kalbinin atışlarını kulaklarında hissetti birden. Savcı Cevdet ‘in ellerine yapıştı. Feride’nin sıcacık elleri bir kuş yavrusu gibi titriyordu. Gözlerinde biriken yaşlar sessizce iki yanağından süzülürken minnet dolu gözlerle baktı Cevdet’e.

“Hayal’i almaya gidiyoruz Feride Komiserim. Hazır mısınız?”

Yeşim YÖRÜK. Detektif proza